

[Forsvarsministeren.]

som kun kan have et agitatorisk formål samt være dikteret af interesse for uro omkring forsvaret. Den er uden forbindelse med et sagligt forsøg på at afhjælpe de mangler, der måtte være i den militære straffelovgivning. Det kommunistiske forslag skyder derfor ganske over målet.

Der kan formentlig være almindelig enighed om, at i de tilfælde, hvor befalingsmænd har gjort sig skyldige i myndighedsmisbrug, vold mod undergivne eller på anden måde har forset sig i forholdet til de menige værnepligtige, vil en særlig streng bedømmelse være rimelig. Dette synspunkt er allerede anerkendt i den reviderede militære straffelovgivning. Havde forslagsstillerne selv fulgt den opfordring, som de gennem de særlige kommunistiske soldaterblade giver de værnepligtige til at kende den militære straffelov og bruge den rigtigt, ville de have bemærket, at den militære straffelov ved en række forseelser skærper ansvaret, når det er befalingsmænd, der har begået forseelserne. Dette gælder netop om forseelser i forholdet til de menige værnepligtige, og den militære straffelovgivning fastsætter væsentlig strengere straffebestemmelser end for tilsvarende voldsforbrydelser begået i det civile liv. Hvis de kommunistiske forslagsstillere havde gjort sig den ulejlighed at læse den militære straffelov grundigt igennem, ville de også have bemærket dette, men i stedet har de, formentlig af agitatoriske grunde, valgt et standpunkt, som de ikke har taget til orde for på noget tidligere tidspunkt.

Ungdomskommissionen afgav i 1949 en betænkning om de værnepligtiges forhold. Denne betænkning var udarbejdet af en underkommission nedsat særlig arbejdsgruppe, af hvilken den daværende formand for Danmarks kommunistiske Ungdom, hr. Villy Karlsson, var medlem. Han har, da ungdomskommissionen afgav betænkningen i 1949, ikke fundet det rimeligt at fremsætte forslag som det, de kommunistiske forslagsstillere nu møder med. Der findes i ungdomskommissionens betænkning ikke en stavelse om, at den kommunistiske repræsentant har interesseret sig for et forslag som det foreliggende, forresten heller ikke noget andet medlem af kommissionen. Derimod har det udvalg, som jeg

nedsatte i 1949, da ungdomskommissionens betænkning forelå, nogle forslag, der udbyggede befalingsmænds ansvar på særlige punkter såsom ved at foreslå straf for uretrettiget anvendelse af disciplinarmidler, straf for forfølgelse af undergivne gennem uligelig behandling, straf for undertrykkelse af klager og straf for at give urigtige oplysninger om klager. Disse forslag fandtes i det forslag om ændringer i den militære straffelov, som jeg fremsatte for et år siden, og som blev ophøjet til lov den 11. juni i fjor. Heller ikke under behandlingen af disse lovforslag her i tinget fremkom der fra kommunistisk side forslag om at skærpe befalingsmænds ansvar på den måde, som nu foreslås.

Forslaget ser desuden bort fra, at det af hensyn til at få klaret det nuværende behov for befalingsmænd har været påkrævet at udvælge en række menige værnepligtige til befalingsmænd med en længere tjenestetid end de menige værnepligtige. Det er en tung byrde, som på den måde pålægges en procentdel af landets værnepligtige ungdom. Disse ganske unge befalingsmænd kan af naturlige grunde ikke have samme erfaring som faste befalingsmænd. Det fører, som det fremgår af en udarbejdet statistik, til et større antal forseelser end hos de faste befalingsmænd, og det vil være urimeligt, hvis der ikke tages hensyn til, at de værnepligtige befalingsmænd må overtage det hverv, som de i reglen ikke selv har ønsket og ofte gerne vil være fri for, på meget vanskelige vilkår, men dette hensyn til de værnepligtige tager det kommunistiske forslag ikke. Hvis det kommunistiske forslag blev gennemført, ville det bl. a. give disse unge værnepligtige med midlertidige befalingsmandsopgaver, f. eks. arbejdsmænd, smede og tømrere, en særstilling i strafferetlig henseende, sammenlignet med de faste befalingsmænd.

Til belysning af, hvordan stillingen har været med hensyn til forseelser begået af værnepligtige befalingsmænd og forseelser begået af de faste befalingsmænd, skal jeg henvise til en statistik, der blev udarbejdet i årene 1952—53. Af de militære straffe, som blev idømt i denne periode, faldt 6—7 pct. på værnepligtige befalingsmænd, men kun omkring 1 pct. på faste befalingsmænd.